

הצעלי צורים

ירחון מבית ראש צורים

שבת פרשת מטות- מסעי, כ"ח תמוז, התשע"ז 22.7.17, גיליון מס' 17

שלום קהילה יקרה,

בתשעה באב נציין ונזכור את חורבן בית המקדש הראשון והשני, אך ברצוננו להתמקד דווקא במקדש המעט שלנו, כאן בבית הכנסת של ראש צורים, ולהביא תמונות מרגשות מטקס הכנסת ספר התורה שתרמו **דוד ורותי נעמן** לבית הכנסת. את הספר כתב בנם, סופר הסת"ם והמוהל **חיים נעמן**, בן ראש צורים, ואנו שמחים לשוחח איתנו מעט על המקצוע ועל תהליך הכתיבה. לכבוד ט"ו באב, "חג החתונות", מדגיש **הרב ורדי** את החשיבות בסיוע לצעירים במציאת זוגיות, **ולינה סורוקר** נזכרת בנוסטלגיה בחתונות הקיבוציות בראש צורים.

אנו בעיצומו של הקיץ. **יהודה שפירא**, רכז הקהילה, מציין את העבודה הקשה שנעשתה בוועדות השונות על מנת להפיק חופש גדוש תוכניות ופעילויות, ו**כנה שכטר** מלמדת זכות על השמש ומציינת את היתרונות שבחשיפה מבוקרת לאורה.

במדור הזרקור משתפת אותנו **רננה לנגר** במורכבות שעימה מתמודדת "משפחה בהתמחות".

מיכל הרשקופ חולקת איתנו את שמחתה על יצירת המקום לקול הנשי, בערב שבת אחת לחודש, בתפילת הנשים שעוד נתונה בתהליך עיצוב והתהוות. במסגרת סקירת פעילותן של הוועדות השונות, מתארת לנו **שרון גרין** את תפקידו של צוות צח"י ומדגישה את שיתוף הפעולה הדרוש מהציבור. הקומונרית הנפלאה, **עידית וגנר**, מסיימת בסוף חודש אב את תפקידה בראש צורים. **שירה שינדלר** נפרדת ממנה בתודה גדולה בשם ועדת חינוך, וכולנו מצטרפים אליה בברכת הצלחה רבה בהמשך הדרך. מי שמנצל את הקיץ לחופשה בחו"ל, ימצא כאן טיפים ואזהרות **מאסנת ניר**, בטורה "בין השורות".

במדור "חוק הדתיים השלובים" משתתפות הפעם משפחות **מאך ואופיר**. וכמובן שאר מדורינו הקבועים.

כתמיד, נשמח לשמוע תגובות, רעיונות ויוזמות, בשבילים או במייל – yarchon@r-tzurim.co.il.

קריאה מהנה!

צוות העלון:

הרב מרדכי ורדי, **אביבית אהרונף**, **רחלי אבלמן**, **איילת שטרן**, **צחי כהן**, **יעקב דרורירנבאום** (עריכת לשון) ו**נעמה דיטור**.

אמא אם הייתי

מילים: חנן בן ארי
לחן: אלנתן שלום

ושוב אותו ניגון
ששרת לי פעם שיר ערש
הוא מתנגן בלב מזכיר דברים משם
שם אל מול אותו הים
כשהחולות היו לי בית
והרוחות לחשו לי שאנלי לבד
ואת החזקת לי את היד
אמרת: "הבט אל השמים"
הבטחת שיום יבוא ועוד נשוב
לכאן ...

אמא, אם הייתי יכול רק
לרפא את הגעגוע
הזיכרונות עוד שורפים את המוח
האהבה לא ניצחה גם לא הרוח
אמא אם הייתי יכול רק
להאמין לך ולא לברוח
הלב נבגד הוא לא נותן לי לבטוח
רק הניגון עוד נותן את הכח

ושוב אותו ניגון
בכל שנה בקיץ
בחממות גדלים פרחים כתומים כמו
אז
גם הילדים פרחו לאט
כמעט כולם הקימו בית
רק השמות של הרחובות זוכרים מה
שנגנז
זוכרת שרנו מול היכל
אם אשכחך ירושלים
צעקנו יום יבוא ועוד נשוב לכאן ...

אמא, אם הייתי יכול רק
לרפא את הגעגוע ...

עוד נשוב לשם, עוד נשוב לשם, עוד
נשוב אמא, עוד נשוב ...

אמא, אם הייתי יכול רק
לרפא את הגעגוע
הזיכרונות עוד שורפים את המוח
האהבה לא כבתה גם לא הרוח
אמא אם הייתי יכול רק
להאמין לך ולא לברוח
הלב פועם, הלב רוצה שוב לשמוח
והניגון עוד נותן את הכח

ט"ו באב חג החתונות

להחלטתו, הוא הופתע מכך ששפכתי עליו צוננים על כך שבפגישה השנייה הוא מצפה להכתיב לה איך להתלבש. ומכיוון שהתברר שהיא דווקא מצאה חן בעיניו, הצעתי לו להשפיל את עצמו ולהתנצל, והיום הם נשואים באושר. אך מעבר להצעה להגמיש את הסטנדרטים של הדיוק בגוון המסוים של התת־מגור שלנו, אני קורא לכולנו לפקוח עין ולשים לב איפה אנחנו יכולים לעזור בהצעה, וכדאי שלא לשים לב למבוכה שתיגרם אם אולי לא יקבלו את ההצעה שלנו. עדיף להציף את הצעירים בהצעות מאשר שיתייבשו, ביחוד בגילאים שבהם ברור הדבר שיש רצון לשמוע. יהי רצון שנזכה להביא את כולם מתחת לחופה בשמחה.

ט"ו באב הוא בעצם חג החתונות, ולא דווקא "חג האהבה". ברור שאין חתונה בלי אהבה אבל המסורת של יציאה לכרמים הייתה במטרה ברורה למצוא זוגיות לחתונה. כך גם יצא העיתוי שאחרי שלושת השבועות מתחילה עונת החתונות של מי שכבר מצאו בן זוג. אבל במקור המנהג, ט"ו באב נועד למי שעדיין לא מצא. הקושי לצעירים היום למצוא בן זוג הוא סוגייה כאובה, ואצל דתיים היא כאובה כפליים בריבוע, בגלל התפרקות המגזר הדתי לאומי למגזרי משנה. לא די הקושי לדייק בהתאמה אישית ונפשית, צריכים גם לדייק בסוג הדתיות שזה חלק מהזהות ודרך החיים. הסיפור החריף ביותר שקרה לי היה עם תלמיד שניתק קשר עם בחורה בגלל סגנון החצאיות שלבשה. וכאשר בא לקבל ממני חיזוק (רבני)

הראל שלמה כהן ז"ל

כ"ד באב תשע"ה

שמרית ומתי כהן

בתקופה המטלטלת של המחלה מילא את חיינו באמונה שלמה, כזאת שמורכבת גם מהימים שבהם נושאים עיניים לשמיים. קיבלנו ניסיון עצום אך איתו הוענקו לנו כוחות אדירים. כוחות ששאבנו מהתחושה שהקב"ה הולך איתנו ומשגר שליחים לאורך המסע המפרך שלנו. כוחות שהורעפו עלינו מהקהילה החמה הסובבת אותנו, שהתגלתה במלוא יופייה ועוצמתה.

לפני שנתיים נפרדנו מהתינוק המתוק שלנו – הראל. הראל נפטר בגיל תשעה חודשים וחצי ממחלת הסרטן. בתקופה הקצרה מאוד שהיה איתנו, הספיק למלא את חיינו באושר וחיוכים.

בית המדרש לילדים ע"ש הראל שלמה ז"ל

מתן רבקיין

צוות "באור פניך" מאלעזר התגייס לעזור הן בגיבוש התוכנית והן בביצוע, ובעצם לקח חסות על כל התפעול של בית המדרש. משפחת כהן שמחה מאוד שהצלחנו להנציח את זכרו של הראל שלמה בלימוד תורה של ילדים. אנו מקווים שבית המדרש ימשיך לפרוח והילדים יהנו, ילמדו ויחוו מתיקות של תורה.

בית המדרש ע"ש הראל שלמה התחיל את פעילותו כאשר הראל שלמה היה חולה. ערכנו מספר מפגשים של תפילה ולימוד. כאשר התחיל החופש הגדול הקדשנו את הלימוד היומי לרפואתו. כשהתבשרנו על פטירתו של הראל שלמה ז"ל היה זה טבעי שהשיעורים יוקדשו לעילוי נשמתו. קיבלנו את ברכת הדרך של משפחת כהן והקדשנו את הלימוד לזכרו.

כמה זמן לקח לכתוב את הספר?

הכתיבה נמשכה כשנה וחצי. אומנם לא כל הזמן היה מוקדש רק לספר, התבקשתי מדי פעם לכתוב תפילין או משהו אחר וזה עיכב אותי קצת, ואכן כשנקבע תאריך סופי להכנסת הספר זה היה למירוץ אבל ברוך ה' עמדנו בו.

האם תוכל לשתף אותנו בחוויות הכתיבה? קשיים שצצו בדרך?

בזמן כתיבת הספר עלו כל מיני אתגרים מכיוון שרציתי לעשות את המיטב. לדוגמא: מראש הגדרתי שאקח קלף עבודת יד בלבד ולא מכונה, דבר שהתברר למפרע כהגבלה רצינית מאוד. מבחר הקלפים היה קטן יחסית לעומת קלף רגיל, והמרקם שונה אבל למדנו להסתדר ברוך ה'.

כתיבה היא לעיתים מונוטונית אבל כשאתה בתוך זה רואים לעיתים כעין השגחה – דבר שמחיה מאוד – כגון שלקראת חג השבועות, ללא תכנון מראש, יוצא לכתוב את פרשת מתן תורה וכן הלאה.

איחול לסיום:

בע"ה יתברך אני מקווה שהוריי יהנו מהספר עם כל קהילת ראש צורים יחד עוד שנים רבות, נעימות וטובות.

בהתרגשות רבה
ובהתרוממות
רוח השתתפה
כל הקהילה,
עם דוד ורותי
נעמן וכל

משפחתם יחד, בהכנסת ספר התורה החדש שנותר על ידם לבית הכנסת. את הספר כתב בנס, חיים נעמן, וזו הזדמנות נהדרת לשמוע ממנו קצת על מלאכת הכתיבה ועל מקצוע מיוחד זה.

היכן למדת את המקצוע ומתי?

התחלתי ללמוד להיות סופר סת"ם כשהייתי עדיין בקיבוץ אחרי הצבא. רציתי לכתוב על קלף מזמור למנצח בצורת מנורה. חיפשתי מישהו קיבוצניק ללמוד ממנו ומצאתי את מאיר באום, יהודי מיוחד מאוד ממשואות יצחק וכך בכל שבוע נסעתי לשם. זה היה מעניין מאוד, אך הרבה שנים לא עסקתי בכך כמקצוע אלא כתחביב.

מתי עלה רעיון כתיבת ספר התורה?

רעיון הספר עלה אצל הוריי כשאבא היה בביה"ח לאחר הפציעה הקשה שלו.

נוסטלגיה

לינה סורקר

בקיבוץ ואשמח לתת לכם טעימה קטנה מהילדות שלנו בקיבוץ. לא אציין אנשים בשמם אלא אם כן אני זוכרת בוודאות את שמם, אז אני מתנצלת מראש... בכל זאת... זה היה לפני יותר מ-20 שנה. פעם, כשעוד היה קיבוץ... בנימשק לרוב בחרו לערוך את חתונתם בקיבוץ. בקיבוץ כמו בקיבוץ, כולם לקחו חלק בחגיגה, והכול נעשה בידי אנשי הקיבוץ – החופה, הכיבוד, האוכל, עיצוב האולם, הפרחים – הכול! תחשבו כמה אנשים מוכשרים יש בקיבוץ אחד שהצליחו להפיק חתונות בכוחות עצמם, ולא סתם חתונות, חתונות יפות ומכובדות! אז נתחיל במתחמי האירוע – החופה נערכה לרוב ברחבת חדר האוכל (אותה רחבה שבה חוגגים

את פינת הנוסטלגיה אתחיל בחלום שלא התגשם. נראה לי שכל ילדה יכולה לתאר במדויק את חתונת החלומות שעליה חלמה בזמנו. אז אני לא יכולה לתאר שמלה, חתן ועיצוב שולחן, אך מקום ואווירה בוודאי שכן. מאז היותי ילדה קטנה חלמתי להתחתן. בקיבוץ. בקיץ. בדשא הגדול. הדשא של גן הטרקטור, שעות בין הערביים המאוחרות. השמש השוקעת כתפאורת רקע וכל הקיבוץ – האנשים, החיות וכמובן ריח הפרות, לוקחים חלק בשמחתי. אז מסיבות כאלו ואחרות (בעיקר חתונה בחורף שלא הכי מתאימה לגן הטרקטור) לא התחתנו בקיבוץ, אבל לשמחתי יש לי זיכרונות רבים וחמים מאוד מכל החתונות שכן היו

היום קידושים ושמחות נוספות) או בתוך חדר האוכל. הייתה במה גבוהה שעליה נערך הטקס, שגם נכנסה לחדר האוכל במידת הצורך. ממה שאני זוכרת מוטות החופה היו מובנים על הבמה. טקס החופה נערך במלוא הדרו במרכז הקיבוץ – גבוה מעל כולם – לא היה מצב שבו לא יכולת לראות את החתן והכלה. כולם היו עומדים מסביב ומשתאים מיופי המעמד. הרחבה הייתה מלאה אדם, כולם באו במטרה אחת – לחזות בברית הקידושין ולשמח חתן וכלה. לאחר החופה חיכה לחתן ולכלה הטרקטור המכובד שנשטף וקושט לכבוד המעמד, וכל האנשים ליוו את הזוג לטרקטור. ובה לא נגמר הסיפור. רוב בני המשק המשיכו לגור בקיבוץ גם לאחר נישואיהם ולכן הטרקטור והשיירה הארוכה מאחוריו היו מלווים את הזוג הצעיר לביתם החדש. אני אישית זוכרת את השיירה הקופצנית והכל

כך שמחה שליוותה את אריק ומיכל ויסמן אל ביתם בקיבוץ. לאחר שהזוג היה מגיע לביתו, השיירה הייתה ממשיכה לעבר אולם הספורט – כן – אולם הספורט. בזכות נשים רבות בקיבוץ,

ואני משערת שגם בזכות מספר גברים, אולם הספורט היה הופך את עורו לערב אחד (או כמה... קצת קשה לתאר מהפך כל כך משמעותי בכל כך קצת זמן). האולם היה לובש חג, ואיזה חג יפה זה היה – קישוטי קירות ענקיים, סידורי פרחים, תאורה מיוחדת וכמובן רחבת ריקודים עם מקום מתאים לתזמורת/להקה בניצוחו של עמיקם עם שלם ז"ל. שולחנות עגולים מילאו את אולם הספורט – ערוכים למשעי, צבע בכל מקום, וכל שולחן מקושט בפן עיצובי אישי, וכמובן תוספת הברכונים בהקדשה אישית. את האוכל הקיבוץ ארגן כמובן – הכול הוכן במטבח בחדר האוכל והובא לפני האירוע למטבחון הקטן בשולי האולם. כמובן שאת כל המערכת ניהלו חברי קיבוץ – אני מניחה שכולם שובצו לאיזושהי תורנות בזמן החתונה – לא היו כל כך הרבה חברים שהיה אפשר לוותר על חלקם. בני הנוער מלצרו ואת כולם ניהלו מהמטבחון חברות וחברי הקיבוץ. השמחה הייתה בכל פינה והעבודה לא הרגישה כעבודה.

באולם הספורט, עם אבי פול והעוגה שהגיעה בשלום...

הזוג הגיע לאולם הספורט והחגיגה התחילה – מאכלים מכל הסוגים (בהתאם לתפריט המתוכנן), ריקודים מלהיבים, הופעות אורח (דני קלמן ז"ל במופע האש הייחודי שלו) ושמחה, שמחה, שמחה!!! אני מתגעגעת לאווירה שהייתה בתקופות האלו של החתונות – אווירה של התגייסות כללית לכל דבר ולכל עזרה שהיה צריך. אווירה של ביחד – בְּטוֹב! בְּשִׂמְחָה! בְּעֵתִיד! אני רוצה להוסיף נקודה אישית שנצרכה בזיכרוני לנצח. אמא שלי, גילה, הייתה אחראית על הכנת עוגות החתונה. פעם עוגה הייתה אביזר חובה בחתונות. אני זוכרת את אמא שלי מתחילה להתכוון שבועות לפני – מכינה עוגות ומקפידה (נעזרת בתבניות שלה ושל שרון ראש), קונה קישוטים אכילים לעוגה, ויום לפני החתונה כל האקשן התחיל. אמא שלי נתנה את כל כולה לעוגת החתונה הנוכחית. היא ביקשה

מהזוג (ואולי רק מהכלה, מי יודע?) לבחור את הצבעים לקישוט העוגה, הייתה בוחרת את הדמויות המתאימות לזוג ומעצבת עוגה לתפארת. את העוגה עצמה היינו מרכיבים באולם הספורט. אני זוכרת את הנסיעה הארוכה מהבית של ההורים שלי (אותו הבית שבו הם

גרים היום) לאולם הספורט. לפעמים החזקתי את החלק העליון של העוגה ולפעמים חלק אחר. אבל אני זוכרת את הנסיעה ברכב־בית בחדרת קודש. אבא שלי, פול, היה נוסע בקצב של חמישה קמ"ש ובעלייה התלולה הייתי עוצרת את נשימתי רק כדי שנגיע בשלום לאולם הספורט. אני לא זוכרת שאי פעם קרה משהו לעוגות בדרך... וכשהגענו לאולם הספורט והרכיבו את העוגה – אני זכיתי להניח בראש העוגה את דמויות החתן והכלה. איזו שמחה זו הייתה לקחת חלק באירועים כאלו משמחים של הקמת בית בישראל! לשמחתי חלק מהחלום הקיבוצי כן נשאר וזכיתי שאמא שלי תכין את עוגת החתונה שלי, זכיתי להקים משפחה ואני ממש מקווה שגם נתחיל לבנות בית בקיבוץ במהרה (רמז, רמז, רמז)... משהו באווירת החג שהייתה בדשא הגדול בחגיגת שבועות השנה הזכיר לי את החלום הנושן, וראיתי כמה יפה ושמח יכול להיות אם נחגוג אירועים נוספים בגן הטרקטור. אולי עשיתי חשק למישהו?

יש גם הרבה עייפות, אבל זה לא ייחודי לנו. הכי מבאס: למרבה הפלא, ימי שישי או ערבי חג לפעמים מבאסים יותר מהשבת או מהחג עצמו. דווקא הימים האלה התגלו כזמן משפחתי במיוחד – המון אבות מופיעים פתאום בגן או במרכזית... בדרך כלל בכניסת השבת מצב הרוח משתפר.

אמרות שפר:

רננה: לכל אחד מותר להתלונן. שעה: אני תמיד איתכם, רק שעכשיו אני לא נמצא בבית. אני לא עובד בשבת, אני בתורנות.

שעה ורננה: אילו מסכנים זוגות ששניהם רופאים, "איזה מסכנים החיילים"...

ילדים: נמחק לך מהמחשב את לוח התורנויות!

אמרות שפר של אחרים:

הכי נפוץ: איזה כיף זה רופא צמוד!

תובנות:

1. לפעמים שווה להכניס עז הביתה... בזמן ההתמחות שעה מילא במשך שנה את תפקיד ה"ציף" – המתמחה האחראי על ענייני המתמחים (תפקיד שהוא ירש מאייל היימן... הכל נשאר במשפחה). התקופה הזו התאפיינה בהרבה עבודה נוספת מהבית – טלפונים, הכנת לוח תורנויות, 'כיבוי שרפות' וכיוצא בזה. בסיום התפקיד חיינו חזרו לשגרת עבודה ותורנויות בלבד. השבח לאל.

2. אחרי יממה ויותר ללא שינה – אין עכבות ואין פנאי להתלבט, להתרגש, להתחשב ולהעמיק, פשוט 'חותכים'. זמן מצוין לעשות עסקים ולבצע משימות שאף פעם אין כוח אליהן...

הפתעות בדרך:

1. יכולות השינה של שעה בכל מצב (זו לא באמת הפתעה...), ומנגד יכולותיו המדהימות של האדרנלין.
2. מועדים שבעבר לא נראו לי חשובים במיוחד (לדוגמה ל"ג בעומר), התגלו כימים שבהם נעשה כל שביכולתנו בשביל להימנע מתורנות.

יכולות חדשות שפיתחנו:

שעה: אירוח ילדי ראש צורים היקרים והפעלתם בקידוש בשבת, ללא הכנה מראש וללא שינה לפני. מומלץ!

כשנעמה ביקשה (שוב) שאברר אם שעה ירצה לכתוב משהו על העבודה שלו לעלון, שעה (שוב) היה בתורנות. כמה סימבולי... בינתיים התיישבתי לברר עם עצמי כמה נקודות. כשסוף ההתמחות כבר ממש נראה באופק, אני מרגישה שאפשר לנסות לסכם בכמה מילים את חוויותיה של משפחה בהתמחות. בקצרה: כשנה אחרי שהתחתנו שעה התחיל ללמוד רפואה. מאחורינו שבע שנות לימודים (כולל סטאז'), וארבע שנים של התמחות ברפואת ילדים בבית החולים 'שערי צדק'. בתקופת ההתמחות, המתמחים עוברים בין 'תחנות' שונות ברפואת ילדים (מיון, טיפול נמרץ, פגייה ועוד), והעומס משתנה מתקופה לתקופה. העבודה כוללת ימי עבודה רגילים (ושעות נוספות לרוב...) ועוד שש או שבע תורנויות בחודש, שתיים מהן בשבת. תורנות = לאחר יום עבודה רגיל, התורנים ממשיכים לעבוד עד שעות הבוקר שלמחרת (בפועל מסיימים בדרך כלל סביב השעה 10 בבוקר). לרוב התורנות עמוסה – ללא שינה בכלל. התורנויות מתקיימות בימי חול וסופי שבוע כאחד. בשבתות התורנויות ארוכות יותר (שישי בבוקר עד שבת בבוקר, שבת בבוקר עד ראשון בבוקר). מנקודת המבט המשפחתית: אחרי התורנות הראשונה (עוד בשנת הסטאז') הרגשתי כאילו עברנו הר, ו"כמה טוב להיות אחרי". אלא שמהר מאוד התברר שהתורנויות רודפות אחת אחר השנייה. לא מספיקים להתאושש או להשלים חסכים משפחתיים מתורנות אחת, וכבר מגיעה הבאה (משפט שכיח בביתנו: "אבא שוב בתורנות?!"). מדלגים, מוצאים דרכים יצירתיות לתקשר, ולפעמים פשוט מתבאסים. תורנויות באמצע השבוע הפכו כמעט להרגל, לפעמים הילדים 'מגלים' רק מאוחר בערב שאבא בעצם בתורנות היום. מה שהיו ועודן מאתגרות יותר, הן תורנויות בסופי שבוע ובחגים. סופ"ש פנוי לגמרי מתורנויות (אני כוללת בזה גם את תורנות חמישי, שמנטרלת במידה רבה את יום שישי), יש בערך פעם בחודש. המאפיין המרכזי של חיינו כמשפחה של מתמחה ברפואת ילדים: חוסר שגרה. אין יום קבוע לקניות. אין מבנה קבוע ליממה או לשבוע. בחצי מהשבועות ואפילו יותר, לא צפוי סוף שבוע רגוע ומשפחתי אחרי יום חמישי.

רננה :

1. לקדש (לפעמים בלי להתבלבל).
2. להזמין את עצמי לארוחת שבת (לפעמים בלי להתנצל).
3. לארוז, להעמיס, לפרוק ולנהוג הרבה (לפעמים בלי לרחם על עצמי...).

המלצות למשפחה בהתמחות:

שכנים וחברים טובים, משפחה במרחק נגיעה, אם אפשר – לא להשוות את עצמכם לאנשים שחיים בשגרה נורמטיבית, כן להשוות לאנשי קבע או לוחמי אש... מה הלאה? השלב המקצועי הבא – תת התמחות בתחום ספציפי ברפואת ילדים. כרגע יש מספר אפשרויות והרבה מאוד שאלות פתוחות (באיזה תחום? באיזה ביי"ח? בחו"ל? מתי מתחילים? מגורים?...). בע"ה עד סוף הקיץ (או במהלך החורף...) נדע את התשובה. לסקרנים – נשמח לפרט בעל פה. בכל מקרה, בדרך כלל מדובר בתקופה שפויה יותר, שבה פחות תורנויות ויותר אפשרויות בחירה. בע"ה.

משולחנו של רכז הקהילה

"כל העולם כולו גשר צר מאוד, והעיקר לא לפחד כלל". בכל יום אנחנו פוסעים על הגשר במירוץ השוטף של החיים, עמוסים במשימות, רוצים להספיק את המטלות, וכמעט שאין מקום פנוי, אין פנאי, אין מרחב תמרון. הגשר צר מאוד. אבל לפחות לגשר יש גדרות משני הצדדים, תוחמות את הגבול. שלא ניפול מהגשר, שנמשיך במירוץ, שהמים לא ייסחפו אותנו. ופתאום. "החופש הגדול", והגדרות נעלמו והמים קורצים מתחת לגשר, ויש הרבה פחד. ההרגל המבורך השתבש, המסגרות שסימנו את הגבול והגנו עלינו לכל אורך השנה נעלמו. פתאום מה שעשינו עד היום כבר לא מספק, ואנחנו נדרשים להקשבה רבה יותר, לעשייה רבה יותר ולפתרונות עשירים ומגוונים. ברגעים אלו מתגלה הקהילה במלוא עוצמתה, עבודה של חודשים נותנת מענה לילדים ולנוער. מחנוך, סיירת, קייטנת איל"ן, שבועות עבודה, סדנאות, הרצאות, טיולים, פעילויות ומסיבות. עכשיו כשאנחנו כבר בעיצומו של "החופש הגדול", כדאי לנצל את הזמן לכמה דברים ראשית, להגיד תודה. לחברי ועדת חינוך על התוכנית של כל הקיץ, לחברי ועדת תרבות על אירוע פתיחת

חלומות לעתיד (הקרוב):

שעיה: תת התמחות במקום יפה וירוק בחו"ל, הרבה ימי ראשון חופשיים וטיולים משפחתיים ארוכים.
רננה: רצף של שבתות רגילות בבית. עדיף בארץ.

לסיום, או – למה בעצם?

למען האמת עד שנעמה כיוונה אותי לשאלת המוטיבציה והאידיאלים, לא חשבתי להתייחס לזה. אלה החיים שלנו וטוב לנו איתם (וכמובן – מותר גם להתלונן כשצריך...). יש בעבודה של שעיה כרופא הרבה מאוד עניין, סיפוק וערכים שכנראה מחלחלים בצורה כלשהי גם אל המשפחה. אבל מבחינתי המניע והכוח לקבל את הקשיים שבדרך הם לא האידיאלים. רק אהבה.

יהודה שפירא

הקיץ שהיה ואלו שעוד יבואו, לחברי ועדת מוגנות על הסדנאות, ההצגות וההרצאות, לחברי ועדת הגיל הרך על סיום השנה ועל המאמצים לפתיחת השנה. לחברי ועדת דת על החשיבה הבלתי פוסקת, על התאמת המניינים, השיעורים וכל מה שאפשר בשביל הילדים והנוער. ולכל אחד ואחד שלוקח תפקיד פעיל באחת מפעילויות הקיץ. אבל "החופש הגדול" גם משאיר לנו, לכל אחד, עוד הרבה זמן והרבה אחריות לגלות עירנות למתרחש ברחוב, למקומות מסוכנים. להאיר ולהעיר. המרחב הלא־רגיל של הילדים, מאפשר הזדמנויות אך גם מביא איתו לא מעט סכנות, ברכיבה על אופניים ללא קסדה, בריצה לכביש, בטיפוס, בזחילה... שרק נשמור עליהם. ועם כל כך הרבה תוכניות ופעילויות, לכל כיתה ולכל שכבה, הפחד כבר פחת ואפשר להסתכל על זרם המים העובר מתחת לגשר ולחלום. אם אתם כבר נמצאים בבית עם הילדים ויש לכם זמן, כדאי לנצל אותו מסביב ועם הילדים ליצור ולחדש בבית ובמרחב. כל רעיון שמתחיל במשהו קטן, יכול לסחוף ולהפוך למשהו גדול. זאת אפשרות, זאת הזדמנות. בשבילכם ובשביל כולנו.

מזל טוב לראש צורים – 48 שנות התיישבות

בט"ו באב תשכ"ט, 31 ביולי 1969, התקיים טקס העלייה לקרקע של קיבוץ ראש צורים, כאן על ההר הזה. כן כן, בעוד שנתיים נחגוג יובל. הגיע הזמן להתחיל להתכונן! צוות היובל מחכה גם לכם! לפרטים, אצל יהודה, רכז הקהילה.

• התמונות צולמו בטקס העלייה לקרקע.

שרון גרין

צוות צח"י – צוות חוסן יישובי

משולחנו של צוות צח"י

הצוות קם באינתיפאדה השנייה כדי לתת מענה רוחבי במקרים של יציאה מהשגרה, כלומר להגיע לכל מי שצריך עזרה כלשהי, במהירות, ברגישות וביעילות. הצוות מופעל באירועים שונים: פגעי מזג האוויר, אירועי חירום ביטחוניים, אירועי חירום אזרחיים ובאירועים שבהם היישוב יוצא מהשגרה.

הצוות קיבל הכשרה ממחלקת הרווחה של המועצה שהקימה את הצוותים בכל היישובים. למדנו לעבוד בשיטת המעגלים (שיטה המוכיחה את עצמה גם כיום כדרך הנכונה לפעול). השיטה פשוטה – יצירת מעגלים בתוך מעגלים, המחולקים בקו אמצעי. מצידו האחד של הקו רושמים מי נפגע או זקוק לעזרה, ומצידו השני (באותו מעגל) את העזרה הנדרשת ומי יושיט את העזרה. מייד בסיום מילוי המעגלים, כל תת-צוות יוצא לעבודה. בצוות צח"י קיימים צוותי משנה:

- צוות הנהלה מצומצם הכולל את יו"ר צח"י (שרון גרין), שלושה סגני יו"ר (מורדי שבט, אלעד לוי ורחלי אבלמן) ורכז הקהילה (יהודה שפירא). צוות זה אחראי על ניהול כל צוותי צח"י.

- צוות רווחה (יו"ר – חנן פרוינד).

- צוות חינוך (יו"ר – יהודה גייסון).

- צוות בריאות (יו"ר – עקיבא יעיר).

- צוות לוגיסטיקה (נחשון שרלו).

- מידע פנים (אלעד לוי).

- דוברות (מולי יסלזון).

- ביטחון (איש קשר בין צח"י לרבש"צ – צחי כהן).

צוות צח"י כולל מספר רב של אנשים כדי לתת מענה מהיר בהרבה תחומים במקביל, כך שכל הצרכים יטופלו במהירות האפשרית, וגם בשל העובדה שרוב האירועים באים בהפתעה ללא אפשרות תכנון מראש, כך שיש יותר סיכויים שבזמן האירוע יימצא בראש צורים לפחות חלק מהצוות שיתחיל מייד לעבוד. בעת הפעלת צוות, החבר הבכיר ביותר שנמצא ביישוב מנהל את האירוע עד להגעת חבר בכיר יותר, אז מתבצע תהליך העברת מקל והחבר הבכיר יותר מקבל את השרביט. המטרה העיקרית היא פעולה מהירה ויעילה ללא בזבז זמן. ובכלל לא צינתי את כל חברי הצוותים הנפלאים שנרתמים באופן מיידי, כל אחד בתחומו. כאן המקום להודות לחברים הלארשמיים שעובדים באופן קבוע עם צח"י, הנוער הנפלא שלנו. לא היה אירוע שבו בני הנוער לא הציעו עזרה או שלא קיבלו על עצמם מטלות.

דוגמה קטנה: בזמן הסופה הגדולה לפני כמה שנים כאשר קווי הטלפון לא עבדו, בני הנוער קיבלו רשימת

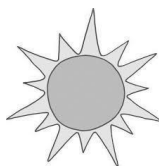
בתים במוצ"ש, הלכו מבית לבית ובדקו למי יש חשמל ולמי אין, מה חסר לאנשים ואיזו עזרה אפשר להגיש. בזכות העבודה שלהם ידענו למי לשלוח חשמלאי, מי צריך תנור חימום נוסף בבית ולמי לשלוח את הנערים בחזרה למוקרת כדי לפלס את השלג מהבית עד הרחוב. ואחרי כמה שעות של הסתובבות בשבילים המושלגים הם התאספו וביקשו להמשיך לעזור. מדי פעם המועצה מקיימת עיון ותרגולים לאימון והכשרת הצוותים. בערבים אלו משתתפים ראשי הצוותים והנהלה המצומצמת. בתרגולים אנו מתמודדים עם תרחישים (מעט הזויים לפעמים) שמולם צריכים לקבל החלטות מהירות במצבים משתנים. בסוף התרגול יש סיכום ולמידה – מה עשינו נכון, מה פספסנו וכו'. אנו מודים מאוד מאוד לכל הגורמים המעורבים מטעם המועצה על ההשקעה והמקצועיות שלהם בהכשרה וגם בזמן אמת. אחד הנושאים החשובים להצלחת העבודה של צח"י (שלא נזדקק) הוא איסוף מהיר של מידע זמין. לשם כך כל משפחה התבקשה (כבר כמה פעמים בשנים האחרונות) למלא דף מידע משפחתי. נכון להיום קרוב ל-150 משפחות מילאו דפים. אני מאוד מבקשת מכל מי שעדיין לא מילא דף חשוב זה, למלא את הדף בקישור הבא:

https://docs.google.com/forms/d/12E_hoc06w7iZ_Kl5n5OSk7ifpoippGkCrXz32sQknWg8/edit

או לבקש מאלעד קישור לטופס, או לבקש מענבל במזכירות את הדף, למלא ולהגיש. כל דף כזה חוסך לנו זמן יקר, בזמן אמת שלא נזדקק להם חס וחלילה (אני פועלת לפי חוקי מרפי – בואו נשקיע בהכנה כדי שלא נצטרך באמת להשתמש). עוד פרויקט שהשקענו בו

שמש

"... שֶׁמֶשׁ צָדָקָה וּמָרְאָה בְּכַנְפֶּיהָ..." אומר הנביא מלאכי. בימים הלוחטים של יולי ואוגוסט השמש נראית לנו האוּיב הגדול מכול. ואכן, כפי שציונה טבול כתבה במדורה המחכים בחודש שעבר, השמש מתגלה לנו בימי הקיץ בעוצמות חזקות כי אין לה "מסווה". היא מופיעה בצורה יותר ישירה ולכן היא יותר מסוכנת. השמש היא כמו כל דבר בעולמנו – טובה מאוד. אך במידה. למעשה לא היו יכולים להתרחש

בחודשים האחרונים הוא עץ תקשורת (תודה לרחלי אבלמן שהתחילה בכך, וליעל רזיאוביץ וחנן פרוינד שהמשיכו), רשימות אזוריות של כל המשפחות, שמאפשרות להשיג את כולם – ולקבל אישור בחזרה שההודעה התקבלה ושהכל בסדר, או חלילה שצריכים עזרה – בזמן מינימלי. לכל קבוצה יש משפחה אחראית, והיא מקבלת את ההודעה ומעבירה לקבוצה שלה. בעזרת ה', בקרוב נתרגל את "העץ" כדי לבדוק בתוך כמה זמן אפשר לוודא שכולם קיבלו ואישרו את ההודעה. ההודעה תועבר דרך הוואטסאפ ומי שלא מחזיר אישור יקבל שיחת טלפון. אנא שתפו פעולה בתרגול (זוכרים – חוק מרפי??).

לכן, לתשומת לב כולם, מלאו דפי משפחה והשתתפו בתרגול עץ התקשורת. מעבר לזה, במקרה של פעולת אמת של הצוות – יש לעבוד איתנו בתיאום (היו מקרים של עשייה מקבילה שלא תמיד הועילה...).

זה גם הזמן להודות לחברי הוועדות שפעילותם הקבועה חופפת לצח"י ושעובדים איתנו בחלוקת המשימות בזמן אמת. אז מה נשאר לי לכתוב? ברכות ואיחולים. ברכת הצלחה לצוותי צח"י – שלא נצטרך להתכנס אלא להכשרה ותרגול ומקסימום סופות שלגים. תודתי מקרב לב לחבריי הנפלאים לצוות, שחוויתי איתם רגעים קשים, שידעו לשים בצד את הרגשות האישיים כדי להיות רגישים לאחרים. זאת עבודה המבוססת על שיתוף פעולה מלא – וכך כולם פועלים. ולכל אנשי ראש צורים – תמשיכו לדאוג אחד לשני ולשמור על עצמכם – כדי שאנחנו נהיה הצוות הכי מובטל שיש!

כנה שכטר

חיים על פני הכדור שלנו אילולא השמש. הצמחים, למשל, מקבלים אנרגיה מהשמש בתהליך של פוטוסינתזה. אנחנו בני האדם אוכלים את הפירות ובכך אנחנו בעצם יונקים את אנרגיית השמש. ידוע כי בעלי חיים אשר גדלים בשמש – החלב שלהם עשיר יותר במינרלים מאשר בעלי חיים הגדלים במכלאות ובדירים חשוכים וצפופים. האדם זקוק לשמש בשביל חילוף החומרים המאפשר חיים. שלטון, שהיה מרפא

דרך הבריאות הטבעית, היה אומר למטופליו: "תאכלו את קרני השמש". אמנה חלק מיתרונותיה של השמש: הגוף מייצר סרוטונין בחשיפה יומיומית לשמש, הסרוטונין נותן לנו רוגע ומצב רוח טוב. בחורף השמש לא מופיעה בצורה מספיק חזקה כדי לחמם אותנו ולכן יש אנשים אשר חשים דכדוך בימים אלו. קוראים לזה "דיכאון חורף", כאשר מבחינה פיזית הגוף פשוט לא מצליח לייצר את הסרוטונין ללא השמש (אני מודה שגם אני שייכת לקבוצה זו, ובמיוחד בימי החורף הקפואים שבראש ההר – הגוף והנפש מחכים בקוצר רוח להתחמם בשמש האמיתית ולא בשמש הנקראת בפינו – "מנורה במקרר"). ידוע כי במדינות הרחוקות מקו המשווה, שבהן רוב שעות היממה חשוכות, אנשים רבים יותר נמצאים במצבי דיכאון. במדינות הללו ישנה גם התגברות של מחלות כדוגמת סכרת, מחלות לב וסרטן. בצפון הרחוק נפוצה מחלת הטרשת פי מאה מאשר במדינות הקרובות לקו המשווה, שם השמש מופיעה בצורה יותר חזקה. כאשר נחשפים לאור השמש המפציע בבוקר, רמת המלטונין שבדם יורדת. המלטונין הוא הורמון השינה, כשהשמש שוקעת רמת המלטונין עולה ואנו חשים עייפים ורדומים. חשיפה טובה לשמש משפרת את איכות השינה, משום שכאשר נקבל אנרגיה רבה יותר בשעות היום הגוף ירצה להיטען יותר טוב בלילה. מחקרים מראים שלאור השמש ישנה השפעה טובה על נגעי עור למיניהם. בבתי חולים, בחדרים שבהם ישנם חלונות גדולים המאפשרים לשמש לחדור ולהאיר, ישנם פחות זיהומים מאשר בחדרים חשוכים, שבהם קרני השמש לא מצליחות להגיע. פטריות וחיידקים מתפתחים ומשגשגים בצורה טובה יותר בחושך, ומכיוון שכך – רצוי לאוורר את החדרים, לפתוח חלונות ולאפשר חשיפה לשמש. השמש עוזרת לספיגת סידן וזרחן בעצמות, דבר המונע אוסטאופורוזיס. תינוק הנחשף לשמש במשך דקות ספורות ביום – רמת הזרחן בדמו עולה, וכך ניתן לבנות

עצמות בצורה טובה. בחשיפה לשמש מתגבר ייצור כדוריות הדם האדומות, כך שכמות ההמוגלובין גדלה וכך עולה גם יכולת הובלת החמצן. חשיפה מבוקרת לשמש מחזקת את המערכת החיסונית ועוזרת באיחוי פצעים. שברים מחלימים במהרה תחת השמש, השרירים גדלים ומתרחבים בחשיפה לשמש, ויכולת התכווצות השרירים יכולה לגדול. גם הראייה יכולה להשתפר, השיער מתחזק ומתחדש באור השמש, הפעילות ההורמונלית אף היא משתפרת בעקבות חשיפה וישנה הפחתה של מחלות לב ושבץ בעקבות חשיפה לשמש הטובה. פירות שהבשילו באור השמש איכותיים בהרבה מאשר פירות שהובחלו בצורה לא טבעית, באמצעות גז אתילן, במחסנים חשוכים. גופנו מקבל מהשמש ויטמין D, זהו חומר מוצא להורמון שייקרא בסוף התהליך – קלצטריול. ויטמין D הוא מסיס בשמן והוא נספג עם יתר השומנים בכבד. שם הוא מאוחסן ושם הוא עובר תהליך ראשוני. מהכבד הוא עובר לכליות ובסיוע חלבון ספציפי הוא נהיה קלצטריול. הקלצטריול הוא למעשה הוויטמין הפעיל בדם, תפקידו הוא לשמור על רמת הסידן והזרחן ביחס קבוע ומדויק ובכך הוא שומר על רמת חומציות ובסיסיות מאוזנת בדם. אם הדם הוא חומצי הקלצטריול יגביר הוצאה של סידן מהעצמות ויחזיר את הדם להיות מאוזן. כפי שראינו, השמש היא אכן "צדקה ומרפא בכנפיה", אך רק אם נדע להיחשף אליה בצורה מבוקרת. המינון הרצוי לחשיפה הוא כרבע שעה בטווח השעות 11:00–15:00, שבו השמש מאירה ומחממת בעוצמתה. מעבר לכך השמש עלולה להזיק לנו. קרם הגנה איננו דבר טוב משום שהוא חוסם את קרני השמש מלהיטמע בעור ועקב כך נוצר חוסר בויטמין D. במקום למרוח קרם הגנה מזיק על גופנו נשתדל להסתובב בחוף בצורה יותר מכוסה, כובע רחב שוליים, שרוול ארוך ודק ועוד... כך ניטיב עם גופנו.

רפואה שלמה והחלמה מהירה,

לעומר היימן היקר

שנפצע באירוע פתיחת הקיץ.

ביקשנו ממשפחות בראש צורים לענות בקלילות על כמה שאלות היכרות, והתוצאה לפניכם.

משפחת אופיר

היא

כנה לבית בן שחר, בת
35. גדלה במגדל עוז.
בת שבט נריה בסניף
מגדל עוז.
עובדת בהר טוב
בצרעה.

אוהבת:

את המשפחה.

הוא

אייל, בן 36. גדל
בקשת, רמת הגולן.
בן שבט שלם
בסניף קשת.
עובד במשרד
הביטחון.

אוהב:

טיולים משפחתיים.

ילדים זה שמחה

עינה (11), יסכה (10), בעז (8), נטע (5), הראל (1.5).

מיקום ביישוב:

בקיבוץ מעל סקויאר.

גרנו בעבר:

עלי.

1. אם היה לך כוח על, מה הוא היה? למה?
**לסדר את הבית בשנייה כמו מרי פופינס. ולמה?
(אהמממ...)**
2. מה חלמתם להיות כשתהיו גדולים? מה אתם
עושים עכשיו?
חיים את החלום...
3. מה היה הגורם המרכזי בהחלטה לגור בראש
צורים?
הפשטות והקהילה החמה!
4. יומן ממוחשב או יומן נייר? **כנה ואייל – נייר
(אולד סקול...)**
5. ספר או סרט? **לא משנה הסדר.**
6. מה עדיף למצוא בבית, ג'וקים או עכברים? **כנה
– ג'וקים. אייל – לא משנה הסדר...**
7. סטייק או לזניה? **כנה ואייל – סטייק.**
8. קרוז באוניית פאר או טרק באלפים? **שביל
ישראל...**
9. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים
ידעו עליכם...
**שנינו צאצאים לדוברי אנגלית, אבל האנגלית
שלנו ברמה של כיתה ט'...**

משפחת מאך

היא

חפצי לבית סקמסקי,
בת 36.
גדלה בירושלים.
בת גרעין יחד (שלם)
בסניף עזרא תלפיות.
עובדת בממ"ד 'איתן'
בירושלים, וכמובן
בסטודיו של חפצי
בראש צורים.

אוהבת:
את הילדים,
ושוקולד.

הוא

אליעזר, בן 37.
גדל בירושלים.
בן שבט אמונה
בסניף מרכז.
עובד ב-
Powermat
בנווה אילן.

אוהב:
את המשפחה,
החברים, והערינג
טוב.

ילדים זה שמחה

אביגיל (8), יובל (6), מיטב (4), מאיה (ארבעה חודשים).

מיקום ביישוב:

רחוב ספיר, בין ראם לשבות, מול אולם הספורט.

גרנו בעבר:

בירושלים.

1. אם היה לך כוח על, מה הוא היה? למה?
אליעזר – חוכמה אינסופית.
2. חפצי – לסדר את הבית בכוח המחשבה בלבד.
מה הדבר הכי מוזר שאי פעם בישלתם?
בדרך כלל חפצי מבשלת והכל מעולה.
3. מה היה הגורם המרכזי בהחלטה לגור בראש צורים?
משפחה, ו"השכנים נאים בעינינו".
4. מהו המקום האהוב עליכם בראש צורים (מחוץ לבית)?
בתים של חברים.
5. חיה שלעולם לא תגדלו:
מבחינתנו המקום לחיות הוא מחוץ לבית אבל לטובת הילדים נתפשר על חיה שקטנה מארנבת, ולא נחש או עכביש.
6. ספר או סרט?
אליעזר – ספר כשנגדל, בינתיים נטייל.
חפצי – גם וגם.
7. הליכה על שפת הים או על הליכון מול הטלויזיה?
אליעזר – חצי מרתון על הים.
חפצי – אימון קריעה בסטודיו.
8. קולה או מים? בירה.
9. סטייק או לזניה? באמת???
10. חליפת טוקסידו או טי שרט?
אליעזר – טי שרט.
חפצי – בגדי ספורט ביום חול, ושמלה ועקבים בשבת.
11. דבר שלא הייתם רוצים שאנשי ראש צורים ידעו עליכם...
שאליעזר יכול לתקן כמעט הכול, ושבדרך כלל יש בן וג'ריס במקפא.

התחלה

לפני חצי יובל ביישוב מטופח בפאתי באר שבע, החליטה קבוצה של חמש עשרה נשים שגם הן רוצות! רוצות לקחת חלק בתפילה, לקרוא בתורה, להיות חזניות, לדרוש. מקום היה בנמצא, גם ספר תורה. סידורים אורגנו ותכונה רבה החלה לקראת תפילת הנשים הראשונה. הנשים החלו ללמוד טעמים, קריאת התורה התחלקה בין כולן, החזניות התכוננו ואני מניחה כי הייתה התרגשות גדולה וציפייה לקראת התפילה. כילדה אני לא זוכרת הרבה מן התפילה הזו ואני לא יודעת להגיד מה הייתה מידת ההתרגשות של האימהות שלנו, אבל ברגע שהילדות גם הוכנסו לתפילה הנרקמת קפצתי על המציאה וביקשתי להיות החזנית של "אנעים זמירות". גם אני כמותן, התאמנתי, ערכתי חזרות והתכוננתי לאחד האירועים המרגשים בחיי, אם לא המרגש ביותר באותו הזמן. השבת הגיעה ואחרי תפילה ארוכה וראשונית עליתי נרגשת לעמדת החזן ופצחתי בקולי המתרגש בשיר הכבוד... וכך זה התחיל, תפילת נשים אחת לחודש וחצי (זה הזמן שלקח לאימהות שלנו ללמוד את החלק שלהן בקריאת התורה) ב"בייסמנט" של משפחת כהן. תפילה, דרשה, קריאה בתורה, קידוש והכל נשי, וביחד ומיוחד. ואז גדלנו והתחלנו גם אנחנו הילדות לקחת חלק מרכזי: פסוקי דזמרה, קריאת מפטיר. בת המצווה הביאה אותנו להיות קוראות מרכזיות, הפטרה, חזניות שחרית ומוסף. את בת המצווה שלי חגגתי בתפילת הנשים בקריאה בתורה, הפטרה ודרשה. אבל אז כשנהיינו לחלק משמעותי, התחילו גם הלבטים והשאלות, למה תפילה נפרדת? למה האימהות שלנו מגיעות בשבת רגילה לחצי השעה האחרונה של התפילה בבית הכנסת, וכאן הן מתייצבות בדקה הראשונה? האם התפילה הופכת אותנו ל"פמיניסטיות" (גרוע ביותר מבחינתנו באותה התקופה) או ל"רפורמיות" (עוד יותר גרוע, ולמותר לציין כי הכל נעשה בגבולות האורתודוקסיה, עד כדי כך שהיה חשוב מאוד לאימהות שלנו לקרוא לתפילה "תפילת נשים", ומי שקרא לה "מניין נשים" ננף מייד!). היום אני כמובן מבינה לגמרי ואף מזדהה, אך

אז בעיניים של נערה זה היה נראה לי צבוע ולא אמיתי. לאט לאט איבדנו עניין ובשלב זה האימהות לא יכלו להמשיך את התפילה בלי השותפות של הדור הצעיר, ואחרי מספר שנים תפילת הנשים פסקה. ספר התורה של משפחת כהן הועבר לבית הכנסת.

אמצע

עשרים וחמש שנים עברו מאותה התפילה הראשונה והיום אני מוצאת את עצמי כאן בראש צורים מחפשת את ה'יחד' הנשי של תפילה, ובעיקר מחפשת את החלק המשמעותי שבו אני יכולה להיות שותפה מרכזית בתפילה של נשים. האמת היא שלא מפריע לי בכלל ואני אפילו אוהבת להתפלל מאחורי מחיצה ושמחה על האפשרות להתפלל על הספה בסלון ביתי בלי תחושות מצפון, אבל שמחה גם על האפשרות לתפילה נשית. והנה כבר מספר שבתות נפגשות נשים לתפילת קבלת שבת וערבית, שרות ומתפללות יחד. וכל מי שמגיע לבית הכנסת יכולה לבחור אם להצטרף לתפילה הזו או לתפילת הציבור הרגילה. וגם כאן נרקם משהו חדש ונשי. וגם כאן כמו בילדותי, וכמו בקריאת המגילה של נשות ראש צורים, צומח לו דבר חדש, תפילה שיפתחו ויעצבו הנשים השותפות באווירה שהן ייצקו לתוכה. וההזדמנות שאנחנו ניתן לבנות שלנו בתוך הדבר הזה. וכשאני חושבת על הבנות שלי, אני מבינה שגם אני רוצה לתת להן הזדמנות להרגיש את עולם התפילה המסורתי שיהפוך להיות נחלתן. גם אני רוצה ללמד את הבנות שלי לקרוא בתורה, לאפשר להן להיות חזניות ולתת להן את הרגשת השותפות ואת הידיעה שזה שלהן. וכאן אולי המקום להכיר תודה לאימהות בילדותי שראו לנכון להפוך אותנו לחלק מעולם התפילה הזה, לאבא שלי שלימד אותי לקרוא בתורה ולמשפחת כהן שפתחו בביתם את האפשרות לתפילה הזו (דרך אגב פרופסור חיים כהן שבביתו התקיימו התפילה והקריאה בספר התורה של המשפחה, היה מקיים אחרי תפילת שבת חוג בטעמי המקרא לילדים וילדות, וכך ילדים שרק למדו לקרוא התחילו ללמוד טעמים). בתפילה ובתקווה כי תפילת הנשים בראש צורים תמשיך ותגדל, וכי כל אחת מאיתנו תמצא את החיבור שלה לתפילה זו או אחרת, מתוך רצון להתקרב אליו יתברך.

**לסייל
יצאנו**

המרוץ לקיבוץ וניצחנו במקום הראשון.
החווייה הייתה מהנה, מגבשת, מיוחדת ומומלצת,
ורצינו להודות לאנשים שעמדו מאחורי כל החוויה
הזו: **לאלישע קסנר וחנן גרינוולד** המלווים
התותחים.

אז תודה!

בשבוע שעבר יצאנו שכבת ז' למשחק "המרוץ לקיבוץ" בו השתתפו 13 קיבוצים דתיים מרחבי הארץ. יצאנו בשעה 06:30 בבוקר (!!!) לפארק חדרה ומשם הוזנקנו ליומיים ברחבי הצפון. המשימות היו מגוונות ומוזרות: להיפגש עם דוד בן דוד, לדוג דגים, לרקוד ריקוד קיבוצי, לחפש רמזים בים, לחפש רמזים בזבל, לצלם ולחקור קיבוצניקים, לנסוע למקומות על פי תמונות, להוביל סוסים וליצור את הסמל של הקיבוץ הדתי ממים ומקרפים. אחרי יומיים של דם, יזע, דמעות, צחוק, אנרגיות, נזיפות מקיבוצניקים וקרבות עם קיבוץ כפר עציון ועם קיבוץ עלומים, הגענו ראשונים לנקודת הסיום של

❖ מזל טוב לבר המצווה אלעד יסלזון ולהורים מוריה ומולי.

ליל קבלת מצוות

❖ ברכות ליואל גוטליב לרגל קבלת דרגת סגן אלוף ותפקיד מג"ד במילואים. גאים בך!

ליל השבועה

❖ ברוכים השבים למשפחת סלע לרגל שובכם מטיול בן חצי שנה בהודו.

ברכת הצדק ליל חתונה

❖ ברכת דרך צלחה לדבורה ובעז לוי והילדים עם מעבר הדירה לאלעזר.

ליל קבלת מצוות

❖ ברכות לשירה הראל (לבית נעמן) עם סיימה מסלול לימודי תואר שני במידענות.

❖ מזל טוב לרני ושלוש אסייג להולדת הבת מיקה, ולסבתא ולסבא אורנה ואורי עוזרי.

❖ מזל טוב לטליה וחנן קלצקי להולדת הבת רני חיה.

❖ מזל טוב למיטל וחיים רואש להולדת הבן.

❖ מזל טוב לאיתן ואביטל הקר להולדת הבת.

❖ מזל טוב לשלהבת ועמיצור איתם להולדת הבת.

❖ מזל טוב לאיילת יהודית ואריאל שבט להולדת הבן ולסבתא ולסבא אלונה ומורדי שבט.

ליל בר מצווה

❖ מזל טוב לבר המצווה יהודה בראון ולהורים חוה ודניאל.

❖ מזל טוב לבר המצווה מתניה סבו ולהורים ורד ומרדכי.

רחלי אבלמן

חדש על המדף

האישה ששינתה את אמריקה – תמר ורטה זהבי:

בשנת 1620 הגיעה ספינת העבדים הראשונה לחופי אמריקה, ומאז במשך כמאתיים וחמישים שנה, התנפלו צידי עבדים על כפרים אפריקאים. הם חטפו גברים, נשים, ילדות וילדים, כלאו אותם בספינות עבדים והשיטו אותם מאפריקה לאמריקה. שליש מהחטופים מתו בדרך ואת גופותיהם זרקו לים. אפריקאיות ואפריקאים נמכרו בשווקים כאילו היו סחורה ולא בני אדם. אמריקאים קנו אותם, העבידו אותם בפרך והתאכזרו אליהם. המעבידים הפרידו משפחות כרצונם. ילדים אפריקאים נלקחו מאימהותיהם ונמכרו למרבה במחיר. מיליוני בני אדם לבנים האמינו שהאפריקאים השחורים נחותים מהם ולכן ראוי שיהיו עבדים. הם האמינו שכך האל ברא את העולם. הם לא הבינו או לא רצו להבין שהאפריקאים הם בני אדם בדיוק כמותם. האם אפשר לשנות עולם אכזרי כזה? כן! אישה אחת הצליחה!

אנשים מספרים על עצמם 8 – חיים

ולדר: זהו הספר החדש בסדרת "אנשים מספרים על עצמם", ובו מובאים סיפוריהם הנדירים של עשרים ותשעה

אנשים, שכתבו או שוחחו עם הסופר חיים ולדר אשר העלה את סיפוריהם על הכתב, כשהוא נצמד לשפתם, לאווירה האופפת אותם ולרגשות והתחושות שעמדו בבסיס כל סיפור וסיפור. כל זה בכתובה סוחפת ומושכת ואף בסיום מפתיע ובלתי צפוי.

נייט הגדול יוצא לדרך – לינקולן פרס:

אחרי שהריב שלו עם רנדי בטנקורט מכבב בעיתון בית הספר, יש לו בעיה חמורה בהרבה מריתוק! האם נייט יחזור לעצמו? והאם תחרות "שלולית הבוץ" השנתית תהיה אדירה... או גרועה?

שני שועלים צעירים שחיים בגבול ארצם של "החשופים" – בניהאדם. חייו של השועל מלאים סכנות, אבל אִיסְלָה מתחילה ללמוד את המִיָּמְנוּת המסתוריות שנועדו לעזור לה להישאר בחיים. ואז קורה משהו בלתי־נפס.

אִיסְלָה חוזרת למאורה שלה ומגלה שהיא בוערת ומוקפת שועלים זרים – ושאין שום זֶכֶךְ למשפחה שלה. היא נאלצת לברוח, להימלט אל עולמם הקר והאפור של החשופים. עכשיו אִיסְלָה צריכה למצוא את דרכה במקום הקטלני והמבלבל הזה, ובו בזמן לנוס מאויב אכזר שמנסה לצוד אותה. כדי לשרוד היא תצטרך לפתח שליטה בִּאֲמָנוּת העתיקות של בני מינה – כישורי עזרמה מאגיים שידועים לשועלים בלבד, היא תצטרך לגלות את סודות השופכישוף.

מבוגרים :

שנים עשר השבטים של האטי – איאנה מאתיס: עשרות שנים אחרי ביטול העבדות, מצבם של האפרו־אמריקאים במדינות הדרום של ארצות הברית לא השתנה בהרבה. כך באה לעולם ההגירה הגדולה, וכך נדדו גם

האטי בת ה־17 ובנות משפחתה, כמו מיליוני אמריקאים שחורים מהדרום, אל הארץ המובטחת שבצפון. אך הצפון על כל הבטחותיו אינו גן עדן, והדרום על כל מכשולותיו נותר מעין בית; האטי וילדיה, דור המדבר המשפחתי והלאומי, מיטלטלים מפה לשם כי מסלול הבריחה, מתברר, הוא דורכיווני. הם מוצאים את עצמם רחוק מאוד מהבית לאחר שהתגללו מי לווייטנאם ומי לעיירות דרומיות נחשלות, מי למאורות פשע עירוניות ומי לשכונות יוקרה. זהו סיפורה של האטי, אישה גאה ועיקשת, המתגלגל ומתפצל בין קולות רבים – ילדיה, אחיותיה והגברים שבחיה – אך הוא חוזר תמיד אל אישיותה החידתית ואל קולה האישי כל כך, הפיוטי והארצי כאחד.

אין בית בטוח – לינווד ברקלי: החיים בצל הטראומה שעברה סינתיה ארצ'ר בילדותה,

לאחר שמשפחתה נעלמה בלי להותיר עקבות, הפכו אותה לאמא דאגנית – אפילו חרדתית לדעת גרייס, בתה בת הארבע־עשרה. יעידו על כך שלל החוקים וההגבלות שהוטלו על הנערה המתבגרת ואינסוף המריבות שלה עם הוריה. אבל סינתיה ובעלה טרי נחוישים לעשות הכול כדי להגן על בתם מפני סכנה. האומנם הכול? כשגרייס מתקשרת לאביה באמצע הלילה, ומבקשת בהיסטריה שיבוא להציל אותה, הוא יוצא אליה בלי לשאול שאלות. אבל מה שבהתחלה נראה כמו אירוע שישתיים בזיפה, הופך עד מהרה למסע מסוכן אל מחוץ לחוק, וטרי עושה זאת בלי להתלבט. התחזות. פריצה. איומים. טרי נאלץ לעשות דברים שמעולם לא שיער שייאלץ לעשות. וכשטרי וסינתיה סבורים שהסכנה כבר מאחוריהם, הם מגלים שהסכנה האמיתית ממתנה להם בתוך ביתם. האם יש גבול למה שהורים יהיו מוכנים לעשות כדי להגן על ילדיהם?

סליל של חוט כחול – אן טיילור: "זה היה יום יפהפה, רוח קלה נשבה אחר הצהריים והכול היה צהוב וירוק..." כך נוהגת אָפִי ויטשאנק לתאר את היום בו התאהבה בבעלה רֶד. בעיני הסובבים אותה, משפחת ויטשאנק נחשבת למשפחה מיוחדת ומעוררת קנאה, בלי שאיש יודע להסביר למה בדיוק. אולי בזכות הארוחות מרובות המשתתפים (רובם אורחים לא קרואים שתמיד מתקבלים בברכה), הילדים השונים כל כך זה מזה, ההמולה של נכדים משתובבים ומבוגרים המניחים להם לעשות כרצונם, והאווירה החופשית והעצלתנית. אבל מובן שגם אצל בני ויטשאנק, כמו בכל משפחה, זהו רק חלק מהתמונה. חייהם של אפי, רד וארבעת ילדיהם הבוגרים כוללים לא רק רגעי קסם, שמחה וצחוק, אלא גם קנאה יוקדת, אכזבות מרות וסודות כמוסים שנשמרים בקפידה. החל בהוריו של רד, שהגיעו לבולטימור חסרי כול בשנות העשרים של המאה הקודמת, וכלה בנכדים הנושאים את מורשת משפחת ויטשאנק על כתפיהם היישר אל המאה העשרים ואחת, נפרש לנגד עינינו בכישרון סיפור קורותיהם של ארבעה דורות, ובמרכזו בית אחד שידע ימים טובים יותר, אך תמיד שימש עוגן לכל בני המשפחה. סליל של חוט כחול הוא ספר בלתי־נשכח, גדוש תובנות, הומור ואנושיות.

נשמח לראות את כולם בפעילות בימים א' רג' בשעות 15:45–17:45.

את האוכל והשתייה תשאירו בחוץ בבקשה, לטובת ניקיון המקום והשמירה על הספרים.

קריאה מהנה, מחכים לכם – ספריית ראש צורים.

בפרקים הקודמים: קיבל גבי מכתב מסבו המנוח ששלח אותו לפתור תעלומה מסתורית. סביב גבי התאספה חבורה בבית סבו והם החלו לחקור את התעלומה, מתמודדים עם רמזים מעורפלים ויריבים עיקשים. במהלך החקירה החבורה התפצלה, מכוניתו של מר שני התהפכה, ושאר החברים מצאו את החבילה הבאה שהשאר הסב...

אבנר פקח את עיניו ומצמץ כנגד האור הבוהק. אט אט התבהר החדר מסביבו והוא הבין שהוא נמצא בבית חולים. "ברוך שובך לעולם החיים, מר בניהו", נשמע קול נשי לא מוכר מחוץ לשדה הראייה שלו. אבנר ניסה להפנות את מבטו לעבר מקור הקול, אבל הניסיון גרר כאב מהדהד בראשו. הוא נאנק ועצם שוב את עיניו. "מר בניהו?", חלחלה נימת דאגה לקול העלום. "מר בניהו, אתה ער?". "אנ...", הוא עצר וכחכת בגרונו שחרק כאילו לא השמיע הגה כבר שנה. "אני ער". מבעד לערפל שמילא את ראשו הוא נזכר בשם הבדוי שיגאל המציא עבורו לעת צרה. הוא פקח שוב את עיניו וגילה שהקול לבש מדי אחות חייכנית. "איך אתה מרגיש?", שאלה אותו רכות. "כאילו עברתי תאונת דרכים", רטן ופזל לעבר ידיו המגובסות. "איפה אני? כמה זמן לא הייתי בהכרה?". האחות הנהנה כאילו ציפתה לתשובתו ולשאלות שעקבו אחריה. "אתה נמצא בבית החולים 'מזור'. השעה עכשיו היא קצת אחרי ארבע לפנות בוקר, ויצאת מטיפול נמרץ בצוהריים, לפני כחמש־עשרה שעות". היא סידרה את השמיכה מעל רגליו. "אני מבינה שאתה לא זוכר שכבר ניהלת את השיחה הזאת עם אחות אחרת לפני כשעה, כשהתעוררת לראשונה. אבל כעת אתה נראה צלול יותר". "אני צריכה להמשיך בסבב שלי", היא פנתה לצאת מהחדר, "תלחץ על הזמזם אם תצטרך משהו". "רגע, אחות", גנח. היא הסתובבה להביט בו בציפייה. "האם היו לי מבקרים כלשהם?", שאל. היא היססה לרגע, "התחלתי את המשמרת כמה שעות אחרי שהגעת למחלקה, כך שאני לא יודעת אם מישו הגיע לפני כן, אבל רק לפני כמה דקות יצא מפה מבקר". היא נשכה את שפתה בהרהור, "אולי מבקר זה לא המונח המתאים, זה היה חוקר משטרה

שבא לשאול אותך על התאונה. אבל הוא אמר שלא היית מפוקס מספיק כדי לענות על השאלות, ויצא כמעט מייד אחרי שנכנס". היא נדה בראשה, "אני לא יודעת מתי הוא יחזור, לא שהבנתי מדוע הוא בכלל הגיע בשעה כזאת, או איך הוא ידע שהתעוררת". היא יצאה והותירה את אבנר לשכב ולתמוה על אותן שאלות בדיוק. לאחר כמה דקות נקטעו הרהוריו כשנכנס לחדר גבר בחלוק רופאים. עבר רגע בטרם הוא זיהה את יגאל באחת מתחפשותיו הרבות. יגאל נטל את התיקיה הצמודה למרגלות המיטה. "בואו נראה", אמר ברוב רושם, "הממ, כן, אוי". הוא הביט באבנר, "אני חושש שאתה סובל ממקרה חמור של נהיגה גרועה, כנראה כתוצאה של הזדקנות אקוטית". למרות חושיו המטושטשים אבנר שמע את הדאגה שהשתוחחה מאחורי הטון המתלוצץ. "אני אהיה בסדר, יגאל", אמר. "איך אתם? איך מתקדמת החקירה?". יגאל הביט בספק לרגע לפני שהחל לספור על אצבעותיו, "רותי הצליחה לשחזר את הפתקים שאברהם השאיר לנו, פענחנו את הפתקים שלה ושלי והצלחנו להשיג את החבילות שאליהן הפתקים רמזו, רותי חושבת שאולי אלו שבירי כתובת שכתב לא אחר מאשר דוד המלך, וכעת תורך". הוא עצר כדי לנשום, שלף פתק מכיסו והחזיק אותו כנגד עיניו של אבנר. *אבנר, ידידי הטוב, במקום האחרון שבו ציפית למצוא אותי, יושב חבר משותף וחושב על מה שהשארתי. אני בטוח שהוא אפילו לא ימצא את תיקיך זאת. אבנר התאמץ לנער את הערפל מראשו ולהבין את פשר הדברים. לפתע צף לעיניו רוחו זיכרון רחוק ומשעשע והוא גיחך בניצחון. יגאל הביט בו בתקווה, עוצר את נשמתו. "אתה מכיר את כיכר החיקויים?", שאל אבנר בחיוך. "כן", השיב יגאל לאיטו, "בצפון העיר, זאת כיכר שמלאה בהעתקים של פסלים מפורסמים. מה איתה?". "לפני שנתיים בערך, אברהם קבע איתי פגישה שם. כשהגעתי הוא כבר היה שם, יושב ואוכל כריך על ספסל בצמוד לפסל 'האיש החושב'. חיוכו של אבנר העמיק כשנזכר במראה הקשיש החביב נשען על הפסל ואוכל בתיאבון. "אמרתי לו שזה המקום האחרון שבו ציפיתי לראות אותו. הוא צחק, טפח על*

הכתף של הפסל ואמר שזה חבר ותיק שלו. אני זוכר איך השתעשעתי מכל העניין ואמרתי שאם כך 'האיש החושב' יהיה חבר גם לי". הוא זקר סנטרו לעבר הפתק, "אני מניח שזה אומר שתמצא את החבילה השלישית מתחת לפסל". "מצוין!", קפץ יגאל ממקומו. "גבי מחכה לי ברכב, אני אשמח לאסוף את החבילה כבר עכשיו". אבנר הנהן בהבנה. "אני מצטער שאני לא יכול לעזור יותר", אמר בתסכול. יגאל הניח יד עדינה על כתפו, "עזרת די והותר, כעת אתה צריך להתרכז בהחלמה מלאה ומהירה".

הוא פנה לצאת אך נעצר לרגע בדלת. "אני שמח שהתעוררת אבנר, סליחה שאיני יכול להישאר לצידך". הוא הניד בראשו לשלום ויצא.

"ובכן?", שאל גבי כשמר שחור נכנס למכונית. יגאל חגר את חגורת הבטיחות וסימן לגבי להתחיל בנסיעה. "אבנר מתאושש לאיטו. הוא פיענח את הפתק שלו ויש לנו יעד". הוא הצביע, "פנה כאן". במרחק מה מאחוריהם החליקה בדממה מכונית שחורה.

נוסעים לחופשה בחו"ל?

אסנת ניר

נוסעים לחופשה בחו"ל? כדאי שתכוננו מראש.

החופש הגדול בעיצומו ואיתו גם הטיולים בנכר, וגם אנחנו הצטרפנו ליורדים (וכן, באילת כבר היינו, אפילו השנה אם כבר מדברים על זה). אז לכל מי שהולכים לטייל הקיץ מעבר לים – ריכזתי עבורכם כמה דברים שכדאי להתכונן אליהם בטיול המיוחל, לא שמשוהו מזה קרה לנו חלילה, אצלנו הכל עבר חלק ב"ה ללא שום תקלות, אבל שמעתי שככה זה אצל אחרים:

1. הגעתם בטוחים בעצמכם לעמדת השיקוף בשדה התעופה ושמתם את החפצים שלכם במכונת השיקוף, אפילו זכרתם להוריד את החגורה והסנדלים עם האבזם, מה שבטוח בטוח. פתאום כמה אנשי ביטחון מתקבצים מסביב למכונה, מביטים עליכם ומתלחשים בעצבנות. מסתבר שהדבר היחיד ששכחתם הוא מחסנית מלאה באחד התאים הפנימיים של התיק. אתם חושבים שזה יכול להיות טיפה משעשע – הם לא. אחרי תשאול ביטחוני לא קצר על מעשיכם ומחשבותיכם בעבר, בהווה ובעתיד, ועל מהן הסיבות שבעצם גרמו לכם לרצות לפגוע בנוסעי המטוס – אתם מועברים לחקירת המשטרה. המשך יבוא.
2. בחרתם ללכת במסלול שהוגדר בפניכם בעמדת המידע כמסלול קליל בן 3–4 שעות, ראיתם

- קבוצות של אירופאים בני גיל הזהב פונים לאותו המסלול. חייכתם לאנשים בתחנת המידע בזלזול וחשבתם לעצמכם "שעתיים מקסימום היינו פה". חזרתם אחרי 7 שעות, כשלא פחות מעשרים קבוצות של בני 70 ומעלה חולפים על פניכם. כל המוצא כבוד עצמי שאבד אי שם במעלה ההר – נא להחזירו בהקדם לבעליו.
3. החלטתם שטרקים זה לא הצד החזק שלכם והרגל עדיין כאבה מהמסלול הקליל של אתמול, אז בחרתם לצאת היום לראפטינג. בעיני רוחכם דמיינתם את השיט הרגוע במקורות הירדן. שכחתם משהו – פה זה לא הירדן. הצמידו לכם מדריך שלא מדבר מילה אחת באנגלית, שניסה להסביר לכם בתנועות ידיים איך להגן על החיים שלכם. זה לא הצליח. רק כשירדתם למים הבנתם שהוא בכלל בסירה אחרת, ואתם – לבד. הגל הראשון שטף אתכם, הפך את הסירה והפיל אתכם למים. נסחפתם בזרם, לא מצליחים לעצור, חטפתם סלעים לצלעות וצעקתם לעזרה, בעברית כמובן. למדתם – פאניקה היא שפה בינלאומית. את שאר השיט ביליתם כשהסירה שלכם קשורה לסירה של המדריך מכיוון ששני המשוטים שלכם אבדו אי שם במעלה הזרם. ליגה.
 4. השארתם בארץ שלושה ילדים עצמאיים לחלוטין בגילאי שנה, שלוש וחמש. איתרע מזלכם ודווקא

אז ילד מספר שלוש החליט להעלות חום לשלושה ימים, האנג אובר מהחיסון שעבר לפני חודש, ולהתמלא בפצעונים קטנים ולא ברורים. במקביל אחד הילדים בגן הכניס את אצבעו לתוך העין של ילדה מספר אחת, מה שהביא את הגננת ליצור איתכם קשר בצד השני של העולם ולבקש שתבואו לקחת את הילדה בשעה הקרובה לרופא עיניים. היחיד שלא לקח קשה את הפרידה ולא שינה מהרגליו, הוא ילד מספר שתיים שהמשיך לרוקן משחות שיניים שלמות לתוך הכיור ולזרוק את הנעליים והתיק לחצר של השכנים.

5. לקחתם איתכם בתיק אוכל שיכול להספיק לגדוד לחודש במצור, והדבר היחיד ששכחתם הוא מלח. הלכתם לסופר לקנות מלח. מה כבר יכול להיות לא כשר במלח? חשבתם לעצמכם בזלזול. מסתבר שקניתם מלח לא כשר. זרקתם את כל התבשיל. נשאר אתם רעבים. גם הערב טונה על קרקר.

6. הגעתם לטיסה חזור ומסתבר שיש "over booking" על הטיסה ומי שיסכים לוותר על

פתחנו את החופש בחגיגות 30 שנה לסניף. נסענו – 128 חניכים ומדריכים – לשבת יומולדת סניפית באפרת, היה מושקע וכיף. נוסף על כך, נהנינו מפעולות קיץ מיוחדות, בשבטים ובכלל הסניף, ולפנינו המחנות (כולם נרשמים!). רגע לפני סיום, כמה מילות פרידה. זכיתי להיות קומונרית בסניף השנה, להכיר וללמוד כל כך הרבה מהנוער ומהאנשים הטובים שגרים כאן. כבר בהתחלה הרגשתי שקיבלתם אותי בזרועות פתוחות, בשמחה ובנכונות אמיתית לעזור במה שצריך. מעריכה את זה מאוד, זה לא מובן מאליי! תודה לוועדת חינוך, ובמיוחד לשירה שינדלר על העזרה והייעוץ בכל בעיה ולאפרת קניסברג על העזרה

מקומו ולנסוע בטיסה למוקרת בבוקר יקבל 800 יורו, חדר במלון ומחלקה ראשונה בטיסה. אתם מוותרים על כל הטוב הזה כי למוקרת יש לכם שתי מסיבות סיום בגנים. למוקרת אתם מגלים שהבחירה הייתה נכונה, כי שום סכום כסף לא משתווה לכיף שבלשמוע את "ירושלים שבלב" חמש פעמים ברצף.

7. עליתם למטוס ב-12 בלילה, אחרי המתנה משמימה של שלוש שעות ליד שער העלייה למטוס כי איכשהו הצלחתם לפספס את השלט הענק שהזהיר שהדיוטיפרי הוא רק לפני המעבר בביקורת הדרכונים ואי אפשר אחר כך לחזור אחורה. אחרי ההמראה הגישו עוף בטחינה. כולם התחילו להתלונן שמה פתאום מביאים עכשיו עוף באמצע הלילה. חוץ מכם. אתם הייתם עסוקים בללעוס. אחרי שסיימתם – אספתם מנות חצי אכולות מכל השורה. בירידה מהמטוס מישהו דוחף לכם ליד כמה קרקרים שנשארו לו מהטיול, שמתם בתיק, שיהיה.

שלום לכולם וה' עמכם!

עידית וגנר

בענייני כספים. תודה למשפחת שרעבי היקרה שאימצו אותי השנה ואירחו אותי בשמחה פעם אחר פעם, ולכל המשפחות האחרות שזכיתי לבלות בביתם שעות רבות. תודה לאלקנה, עינבל ויעקב על העזרה בעניינים הטכניים במשרדים. תודה גדולה במיוחד לנוער המדהים שממנו למדתי, וממשיכה ללמוד, בלי סוף. על ההתנדבות לכל משימה, האכפתיות, ההשקעה והנתינה בלי גבול. תודה לצוות ההדרכה, לצוות צור נחשון, להורים ולחניכים! אני רוצה כבר לאחל בהצלחה לשירה ספוקויני שתכנס לתפקיד בתחילת השנה, אני בטוחה שהסניף בידיים טובות. מבטיחה לחזור לבקר, וכבר מתגעגעת. בב"ח לתו"ע.

תודה

שירה שינדלר

בדאגה לפרטים הקטנים לצד חזון ותקווה. דאגה לחניך או החניכה, למדריך או המדריכה לצד דרישה למאמץ ואמונה. עידית, את מסכמת שנה גדושה בחוויות, בפעילויות, בפעולות ובשיחות. שיחות של ממש על אידיאלים וערכים וגם שיחות על 'מה

עידית יקרה ואהובה,

עוד רגע ומסתיימת השנה, עוד רגע ונדמה שחלף רק רגע מתחילתה של השנה שבה הגעת אלינו, מלאה ברצון לתת, לקדם, להשפיע ולתרום. כמה מרגש להביט לאחור וליהנות מפרי עמלך. עמל רב, עמוס

שלומכם, ואיך אתם מרגישים? יש בדך שילובים מנצחים של עשייה ואמונה, צניעות ונחישות, נועם ורגישות – ובכל אלה זכה סניף ראש צורים השנה. את מסיימת שנה ויכולה להביט לאחור ולהיות מרוצה ושמחה. אנחנו הנשארים כאן יכולים רק להבטיח להשתדל לשמור על כל פועלך, להמשיך לקדם ולעשות

מכוך. ולך נאחל שתמשיכי לעשות חיל בכל אשר תלכי, שברכת שמיים תלווה אותך בכל אשר תפני. מחכים לך לביקורים, מעריכים, מוקירים, מצדיעים, מעריצים, בב"ח לתו"ע, ועדת חינוך

שבת אירוח

נדב גולדפרב*

קהילת ראש צורים,

בשבת ירושלים קיים מנהג של תנועות הנוער בישראל שסניפים מכל הארץ מתארחים בירושלים. בשבתות האלה בירושלים בני הנוער זוכים להכיר נוער מכל הארץ. השבתות האלה הן לפעמים כישלון גדול, בגלל שבני הנוער לא מתחברים. ולפעמים הן הצלחה מאוד גדולה, בגלל שבני הנוער התחברו ורצו שהשבת תהיה מהנה. השנה סניף ראש צורים התארח בסניף בקעה ולשמחתנו השבת הייתה מאוד מוצלחת והוחלט לקיים שבת שבה שבט הרא"ה של סניף בקעה יתארח בראש צורים. עוד באותו יום ראשון אחרי השבת התחלנו את ההכנות לשבת כדי שלא יהיו בעיות ונוכל להודיע לאנשים על עניינים טכניים בהקדם ולא לדחות החלטות לרגע האחרון. כבר בתחילת הארגון הוחלט שנקיים את השבת בלי המדריכים. הסיבה להחלטה הזאת היא שראינו את עצמנו מספיק גדולים ואחראיים לארגן שבת של חברים לבד בלי עזרת המדריכים. החשיבות שראינו בארגון של שבת כזאת במקום שהוא לא הבית שלנו, והתארגנות עצמאית של החניכים, היא שבעוד כשנה-שנתיים אנחנו אי"ה נהיה למדריכים שיארגנו בשביל החניכים שלהם שבתות חברתיות. חשוב שנדע לאילו דברים חשוב שגשים לב בעתיד. אחד מהדברים שהחלטנו בהתחלה הוא שאם אנחנו רוצים שבת מוצלחת אנחנו

צריכים שיחה עם מישהו שיוכל להעביר לנו מסרים לחיים, ומחוץ לשיחה רצינו שתהיה לנו פעילות חברתית קלילה שהחניכים יעבירו. את שניהם הצלחנו לארגן. חוץ מזה, בשבילנו שהגענו מבקעה שבירושלים, זאת הייתה חוויה מעניינת להיות בקיבוץ. כל הארגון של השבת עבר בצורה מאוד חלקה עד לשבוע של השבת עצמה. במשך השבוע שלפני השבת מספר הורים התחילו לשאול שאלות על ארגון השבת, ובצדק. כשאני מסתכל על הצד של ההורים, מבחינתם לקחת קבוצה של כשישים בני נוער ולתת להם להיות אחראיים על עצמם למשך שבת שלמה נראה מפחיד. היו מספר הורים שרצו לבטל או לדחות את השבת ומבחינתנו זאת לא הייתה אפשרות. הסיבה לכך שאנחנו בני הנוער לא רצינו לבטל או לדחות היא שחיכינו לשבת הזאת הרבה זמן והיה קשה למצוא תאריך שבו כמעט כולם יכולים להגיע, ולא רצינו לדחות בדקה ה-90. בסופו של דבר מצאנו פשרה שכולם הסכימו עליה והשבת יצאה לפועל כמתוכנן. אני רוצה לנצל את ההזדמנות הזאת ולהודות לכל האנשים שאירחו אותנו ועזרו להוציא את השבת לפועל. תודה מיוחדת ליהודה גייסון שהסכים לקחת עלינו אחריות למשך השבת.

*חניך בשבט הרא"ה, סניף בקעה, ירושלים

פינת השבת אבידה

מעבר ללימוד על משמעות המצווה ועל הערבות ההדדית והאחריות החברתית שגלומות בה, בנה מעין חיים פינת השבת אבידה מעץ, שתשמש את הקהילה. מעין "אבן טוען". הפינה הוצבה ליד המזכירות – מי שמוצא משהו מוזמן להניח שם, ומי שמאבד מוזמן לחפש.

כחלק משנת בר המצווה של מעין חיים ברוש, הוא למד בכל חודש על מצווה אחרת. אחת מהמצוות הייתה מצוות השבת אבידה.

